

Калоянъ гледаше изпитото, застарѣло лице на приятеля си и бурна нѣжностъ опърли сърдцето му.

— Остави сега това, Теофиле. Отпочини си най-напредъ, отмори душата си.. Мисли, че си у дома си. Моятъ домъ е и твой. Но знаешъ ли, че едва те познахъ?

Калоянъ разтърси едно медно звънче и на явилия се столникъ каза да донесатъ обилна закуска и да известятъ на царицата. Следъ това продължи разговора. Разправи за себе си, за своя нерадостенъ животъ, за грижитѣ си.

Теофилъ Каламодиосъ, Алексей Аспиета, Михаилъ Спиридонакъ и Левъ Теодулопулосъ, заедно съ мнозина представители на по-виднитѣ ромейски градове, бѣха дошли да молятъ могщия български царъ за съюзъ и помощъ срещу общия врагъ.

Отначало царътъ се показа нерешителенъ, поиска време да си помисли, даде уклончиви отговори. Но тайно въ душата си, бѣ решилъ да приеме съюза съ ромеитѣ. Неговата мъдростъ избра по-малкото зло предъ по-голѣмото. Невѣрни и коварни бѣха ромеитѣ. Но угрозата отъ надменнитѣ и силни рицари бѣ хиляди пѣти по-страшна и по-опасна. Съ помощта на ромеитѣ той трѣбваше да сломи латинитѣ. Но ако после тѣ дръзнѣха да го измаматъ — горко имъ.

— Нека вашитѣ градове почакатъ — каза той на Теофила, когато следъ две недѣли го изпращаше при градскитѣ порти. — Най-добре ти върви въ Адриановградъ, Аспиета, нека се върне въ Филиповградъ, Спиридонакъ да иде въ Димотихонъ, а Теодулопулосъ въ Цурулъ. Тамъ, тихо и незабелязано, подгответе народа. А азъ тукъ презъ зимата ще се приготвямъ. На пролѣтъ дигнете възстание. Азъ ще ви дойда на помощъ. (X)

Двамата приятели се прегърнаха и цѣлунаха. Конницитѣ прищипориха конетѣ си. Калоянъ остана предъ портитѣ и дълго имъ маха съ рѣжа, докато тѣ изчезнаха срѣдъ облаци прахъ.

Следъ това се върна на Царевецъ и прати да повикатъ Иоана. Младиятъ момъкъ не бѣше въ кѣщи. У Анины, той се радваше на малката си дъщеря.